

Arrest

nr. 145 113 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op maandag 8 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gegeven op 6 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt op 5 juli 2005 België binnen. Op dezelfde dag vraagt hij voor de eerste keer asiel aan. Deze asielaanvraag, alsook de verschillende daaropvolgende asielaanvragen die de verzoeker indient, kennen geen gunstig gevolg.

1.2. Op 4 mei 2007 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

Vreemdelingenwet). Op 26 maart 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 14 oktober 2008 wordt deze beslissing ingetrokken en wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag opnieuw onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest nr. 23.782 van 26 februari 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze laatste beslissing.

1.3. Op 13 november 2008 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 23.780 van 26 februari 2009 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 9 januari 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 6 januari 2009 wordt de beslissing tot niet inoverwegingneming van deze aanvraag genomen. Bij arrest nr. 26.649 van 29 april 2009 vernietigt de Raad deze beslissing. Op 15 september 2010 wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag van 9 januari 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 20 december 2011 wordt deze beslissing ingetrokken en wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.5. Op 11 maart 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 6 juli 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden.

1.6. Op 23 september 2010 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen dit bevel stelt de verzoeker bij de Raad een beroep tot nietigverklaring in. Bij arrest nr. 76 763 van 9 maart 2012 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

1.7. Op 28 oktober 2010 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 25 januari 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.8. Op 8 juli 2011 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 april 2013 wordt de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 6 juni 2013 ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene verwijst naar de relatie met zijn levenspartner en het gegeven dat zij zich verloofd hebben. Ze willen huwen en verwijzen naar het recht om te mogen huwen. De artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) worden aangehaald. Verder haalt betrokkene aan dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving, zowel op linguïstisch, cultureel, sociaal als professioneel vlak. Hij zou zich de Belgische zeden, gewoonten en cultuur eigen hebben gemaakt. Hij tracht deze elementen te staven aan de hand van positieve getuigenissen. Enkele vrienden of kennissen getuigen dat hij correct, aangenaam, hulpvaardig, beleefd, goedgemanierd, sociaal, positief, braaf en leergierig is, dat hij niet rookt, niet drinkt voor eigen inkomsten wenst te zorgen en op eigen benen wenst te staan. Hij legt ook een SIS-kaart voor (christelijke mutualiteit) en een attest van inburgering. Eerstens kan gesteld worden dat betrokkene niet wordt verhinderd te huwen, hij is inmiddels gehuwd op datum van 14.03.2012, maar dat geeft hem geen automatisch recht op verblijf. Tweedens stellen we aan de hand van zijn administratief dossier vast dat betrokkene in België in aanraking kwam met de ordediensten naar aanleiding van ernstige feiten van openbare orde, meer bepaald feiten die te maken hebben met diefstal, bendevorming, gebruik en vertoon van wapens, het toebrengen van slagen en verwondingen. Op datum van 08.11.2010 werd hij door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar voor 2/3 met 5 jaar uitstel. Hij maakte ook gebruik van een alias om de Belgische autoriteiten te misleiden. Hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden wordt in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Gezien de

*ernstige strafbare feiten waarvoor hij veroordeeld werd en het actuele en ernstige gevaar voor de openbare orde, wordt hem geen gunstige regeling toegekend.
(...)"*

1.9. Op 14 maart 2012 treedt de verzoeker in het huwelijk met Z.R.A.

1.10. Op 16 januari 2013 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 119 266.

1.11. Op 29 oktober 2013 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Op 1 april 2014 beslist de burgemeester van Oostende of zijn gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 130 037 van 24 september 2014 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.12. Op 5 juni 2014 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Op 4 december 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 165 588.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 119 266.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"III. 1.1. In de bestreden beslissing vermeldt verweerster terecht dat gelet het huwelijk van VERZOEKER op 14.03.2012 met de Belgische onderdaan Mevrouw Z.A. met wie hij sindsdien en onafgebroken een gezin vormt (zie nuttig stuk 6 en stuk 7, attest gezinssamenstelling dd. 26.06.2013), het art. 8 EVRM (eerste lid) het recht op het privé-leven van VERZOEKER beschermt.

Art. 8, eerste lid EVRM luidt (eigen cursivering) :

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn wonins en zijn correspondentie.

[...]"

Totaal ten onrechte echter verwijst verweerster naar art. 8, tweede lid EVRM om de bestreden beslissing te motiveren en VERZOEKER de verblijfstitel te weigeren !

Immers spreekt art. 8, tweede lid EVRM van een situatie waarbij de wetgever kan tussenkomen ter voorkoming van strafbare feiten, niet de bestraffing ervan.

Art. 8, tweede lid EVRM luidt (eigen cursivering en onderlijning) :

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

[...]

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten. de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het ontgaat verweerster dat hert EVRM een minimale bescherming biedt dewelke door de wetgever kan worden uitgebreid (zie hierna tweede middel) en dat daarenboven VERZOEKER reeds bij vonnis Corr. Brugge dd. 08.11.2010 (zie stuk 4) werd bestraft voor de begane misstap en dat het verweerster niet toekomt en dit in weerwil van de bescherming hem geboden door het EVRM, VERZOEKER een tweede maal te bestraffen voor dezelfde feiten door hem het verblijfsrecht te ontzeggen en hem het recht te huwen én een gezin te stichten met zijn in het Rijk verblijvende Belgische echtgenote te ontnemen.

Het recht het recht te huwen én een gezin te stichten met zijn in het Rijk verblijvende Belgische echtgenote wordt VERZOEKER verzekerd door art. 12 EVRM (zie hierna).

Verweerster toont niet aan dat haar beslissing dd. 04.04.2013 is genomen in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen aangezien zij geen enkele gemotiveerde uitspraak doet aangaande het werkelijke, actuele gevaar van VERZOEKER en verweerster niet aantoonst dat het noodzakelijk is de verblijfstitel aan VERZOEKER te weigeren teneinde strafbare feiten te kunnen voorkomen aangezien verzoeker thans bijna 28 jaar oud is, gehuwd en geen enkel strafbaar feit meer heeft gepleegd gedurende bijna zeven jaar.

De bestreden beslissing is stereotiep en arbitrair, niet wettig gemotiveerd en is in elk geval in strijd met art. 8 EVRM en dient ze om deze redenen alleen al te worden vernietigd.

III. 1.2. In de bestreden beslissing vermeldt verweerster wel zijdelings dat VERZOEKER op 14.03.2012 met de Belgische onderdaan Mevrouw Z.A. is gehuwd en met wie hij sindsdien en onafgebroken een gezin vormt, beschermd door art. 12 EVRM maar gaat verder niet op deze bescherming in.

Art. 12 lid EVRM luidt (eigen cursivering en onderlijning) :

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen".

Het is evident dat VERZOEKER thans een gezin vormt met zijn echtgenote en dat de weigering van de verblijfstitel aan VERZOEKER, in strijd is met diens recht een gezin te stichten zoals gewaarborgd door art. 12 EVRM.

De bestreden beslissing is in elk geval ook in strijd met art. 12 EVRM en dient ze om deze redenen te worden vernietigd."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:
- Artikel 8 en 12 EVRM.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat de verwerende partij niet aantoonst dat de bestreden beslissing werd genomen in het belang van de nationale veiligheid. Hij stelt ook dat hij sinds lange tijd geen strafbare feiten heeft gepleegd.

De verzoekende partij acht de bestreden beslissing kennelijk onevenredig.

Waar de verzoekende partij zich beroept op een schending van art. 12 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat aan de verzoekende partij geenszins het recht wordt ontzegd om te huwen.

Hij is overigens reeds gehuwd op 14.03.2012.

De verzoekende partij voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht. Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet- inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

De verwerende partij laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, RACE. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van de verzoekende partij geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te

verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. VR. 1994, (3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, RACE. 1992, z.p.).

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde. voor het economische welzijn van het land. voor de vrijwaring van de orde. de preventie van strafrechtelijke inbreuken. de bescherming van de gezondheid en de moraal. of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl de verzoekende partij werd veroordeeld voor strafbare feiten en met een alias heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

De verzoekende partij laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het door de artikelen 8 en 12 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en van het huwelijk is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens (hierna: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu vraagt de verzoeker een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het geval van een eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Dit neemt niet weg dat in dat geval moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Het is niet onredelijk dat het bestuur bij deze belangenafweging rekening houdt met "de ernstige strafbare feiten waarvoor (...) (de verzoeker) veroordeeld werd en het actuele en ernstige gevaar voor de openbare orde". Dat de verzoeker reeds door de correctionele rechtbank te Brugge "werd bestraft voor de begane misstap" brengt niet met zich dat de verzoeker daarom de gunstmaatregel van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet mag worden geweigerd omwille van de ernstige feiten waarvoor hij veroordeeld werd. Er kan immers niet worden aangenomen dat het weigeren van een gunstmaatregel, wat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is, een "straf" vormt. De bestreden beslissing is geen strafsanctie maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij met de bestreden beslissing een tweede maal gestraft zou worden voor dezelfde feiten.

Daargelaten de vraag naar het werkelijke, actuele gevaar van de verzoeker dient, teneinde de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien, vooreerst te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Te dezen werpt de verzoeker geen enkele concrete hinderpaal op die een gezinsleven met zijn echtgenote in het land van herkomst in de weg zou staan. Bovendien betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing houdt geen beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet in en heeft dus niet tot (rechtstreeks) gevolg dat de verzoeker van zijn echtgenote wordt gescheiden (cf. RvS 25 maart 2010, nr. 202.356). Met de verwerende partij kan worden aangenomen dat "de bestreden beslissing geen absoluut verbod in(houdt) om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven".

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3.2. Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen."

Te dezen voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing in strijd is met zijn door deze bepaling gewaarborgde recht om een gezin te stichten. Wederom wordt er op gewezen dat de bestreden

beslissing geen beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet inhoudt en dus niet tot (rechtstreeks) gevolg heeft dat de verzoeker van zijn echtgenote wordt gescheiden en dat de verzoeker geen enkele concrete hinderpaal opwerpt die een gezinsleven met zijn echtgenote in het land van herkomst in de weg zou staan.

Een schending van artikel 12 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 43, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen” (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678., quod non in casu.

II.2.1. Volgens verweerster zou VERZOEKER een actueel en ernstige gevaar voor de openbare orde uitmaken zodat hem geen : ‘gunstige regeling kan worden toegekend’, quod certe non.

Aangezien verweerster de aanvraag van VERZOEKER dd. 08.07.2011 ontvankelijk verklaard, doch ongegrond betekent dit dat volgens verweerster, er in hoofde van VERZOEKER wel degelijk ‘buitengewone omstandigheden’ aanwezig zijn.

Al zegt verweerster dit niet met zoveel woorden in de bestreden beslissing, deze ‘buitengewone omstandigheden’ verwijzen uiteraard naar het huwelijk van VERZOEKER met de Belgische onderdaan Mevrouw Z.A. met hij is gehuwd op 14.03.2012 en met wie hij op vandaag een gezin vormt in het Rijk.

De reden waarom verweerster de aanvraag alsnog ongegrond verklaart, hebben dan weer vandoen met de veroordeling van VERZOEKER bij vonnis van 08.11.2010 Corr. Brugge van de correctionele rechtbank te Brugge waarbij VERZOEKER werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van DRIE JAAR waarvan 2/3en van de uitvoering van de gevangenisstraf werd uitgesteld voor een periode van VIJF JAAR (stuk 4).

II.2.2. Bij dit alles gaat verweerster echter voorbij aan de bescherming geboden aan VERZOEKER op grond van art. 43, 2e Vr.W. 15.12.1980 Vr.W. 15.12.1980.

Art. 43 van de Vreemdelingenwet is de omzetting in het Belgisch recht van art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG en bepaalt uitdrukkelijk dat de binnenkomst of het verblijf van burgers van de Unie of hun familieleden enkel kan worden beperkt indien hun gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

*Art. 43, 2e Vr.W. 15.12.1980 Vr.W. 15.12.1980 naar luid waarvan (eigen onderlijning en cursivering) :
TITEL II. - AANVULLENDE EN AFWIJKENDE BEPALINGEN BETREFFENDE BEPAALDE CATEGORIEËN VAN VREEMDELINGEN.*

[...]

Art. 43.

De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

[...]

2 ° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig g een reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;)

Bepaalt expliciet dat het verblijf aan VERZOEKER, echtgenoot van een Belgsiche onderdaan sinds 14.03.2012, enkel worden geweigerd voor zover op het ogenblik van de bestreden beslissing VERZOEKER door zijn persoonlijk gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en voor zover de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen - in casu de bestreden beslissing - in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van VERZOEKER waarbij strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor deze maatregelen.

Het gedrag van VERZOEKER moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Zoals reeds hoger gesteld toont verweerster niet aan dat haar beslissing dd. 04.04.2013 is genomen in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen aangezien zij geen enkele gemotiveerde uitspraak doet aangaande het werkelijke, actuele gevaar van VERZOEKER en verweerster niet aantoonst dat het noodzakelijk is de verblijfstitel aan VERZOEKER te weigeren teneinde strafbare feiten te kunnen voorkomen aangezien verzoeker thans bijna 28 jaar oud is, gehuwd en geen enkel strafbaar feit meer heeft gepleegd gedurende bijna zeven jaar.

Verweerster heeft de bestreden beslissing derhalve niet wettig niet gemotiveerd, nu zij geen rekening houdt met het feit dat de feiten betrekkelijk VERZOEKER waarop zij zich baseert dateren van 19.08.2006 en op het ogenblik van de bestreden beslissing bijna ZEVEN jaar geleden gepleegd zijn, toen VERZOEKER TWINTIG JAAR oud was en zonder dat VERZOEKER naderhand ook maar enig feit heeft gepleegd.

Dat verweerster bij het nemen van de thans bestreden beslissing wel degelijk rekening dient te houden met de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten bij de concrete beoordeling of verzoeker thans een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en daarenboven moet aantonen dat VERZOEKER, nu hij sinds 19.08.2006 geen enkel crimineel feit meer heeft gepleegd nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, quod certe non !

Art. 43 Vr.W. 15.12.1980 bepaalt daarenboven expliciet dat de bestreden beslissing in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd mag zijn op het persoonlijk gedrag van VERZOEKER en dat een strafrechtelijke veroordeling als zodanig geen reden mag vormen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Aangezien verweerster in de bestreden beslissing zich louter beperkt tot het verwijzen naar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling in hoofde van VERZOEKER uit 2010 en dit met betrekking tot feiten uit 2006, zonder enig verder onderzoek te doen naar de mate waarin VERZOEKER op het moment van de bestreden beslissing een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, schendt verweerster manifest artikel 9bis Vr.W. 15.12.1980 juncto art. 43, 2e Vr.W. 15.12.1980 zodat de bestreden beslissing ook om deze redenen dient te worden vernietigd."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 9 bis, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet juncto artikel 43, 2° Vreemdelingenwet alsmede artikel 62 Vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat de bestreden beslissing niet wettig is gemotiveerd, nu de verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat de feiten dateren van 6 jaar geleden, zonder dat de verzoekende partij naderhand ook maar enig feit heeft gepleegd.

De verzoekende partij acht de bestreden beslissing kennelijk onevenredig.

Hij meent dat de bovenstaande motivering niet kan volstaan, nu er niet uit zou blijken waarom de veroordeling van de verzoekende partij maakt dat hij een actuele dreiging voor de openbare orde vormt.

De verwerende partij laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 is immers een gunstmaatregel. zoals ook uitdrukkelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing.

De gemachtigde beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geoordeeld dat de verzoekende partij uitgesloten wordt van de gunst van regularisatie omdat hij ernstige feiten van openbare orde heeft gepleegd.

Zijn bewering dat hij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De verzoekende partij ziet bij haar kritiek kennelijk het arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over het hoofd.

In voormeld arrest werd in een gelijkaardige situatie geoordeeld dat:

"3.1.3.2. De verwijzingen in de bestreden beslissing naar de veroordelingen van verzoekster stroken met de gegevens van het dossier. Verzoekster betwist deze veroordelingen niet. In de bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009, wordt vermeld dat deze niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoekster betwist dat zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde omdat haar laatste veroordeling dateert van 6 september 2007.

De Raad wijst erop dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon die reeds verscheidene malen strafrechtelijk is veroordeeld in België, de laatste maal nog in 2007, niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel. "

Uit het administratief dossier, alsook uit de motieven van bestreden beslissing, blijkt afdoende welke zeer ernstige feiten van openbare orde de verzoekende partij op zijn kerfstok heeft.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt dienaangaande over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker in de eerste plaats *"niet wordt verhinderd te huwen"*, dat hij *"inmiddels gehuwd (is)"*, maar dat hem dat *"geen automatisch recht op verblijf (geeft)"*, en dat hem in de tweede plaats *"(g)ezien de ernstige strafbare feiten waarvoor hij veroordeeld werd en het actuele en ernstige gevaar voor de openbare orde (...) geen gunstige regeling (wordt) toegekend"*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 9bis en 43, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)".

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de (gemachtigde van de) staatssecretaris dus over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoeker voert aan dat de verwerende partij, door zich in de bestreden beslissing louter te beperken tot het verwijzen naar het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling uit 2010 in zijn hoofd en dit met betrekking tot feiten uit 2006, zonder enig verder onderzoek te doen naar de mate waarin hij op het moment van de bestreden beslissing een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, artikel 9bis *iuncto* artikel 43, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet schendt. Er wordt evenwel op gewezen dat de bescherming van artikel 43 van de Vreemdelingenwet enkel geldt voor een gezinslid van een burger van de Unie of van een Belg wanneer effectief aan alle voorwaarden van artikel 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet is voldaan. Te dezen wordt met de bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond bevonden. Een dergelijke aanvraag houdt geen verband met een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie of van een Belg die tot een verblijfsrecht in de zin van artikel 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet kan leiden. Bijgevolg kan de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Bovendien wordt er op gewezen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het toekennen van een verblijfsmachtiging betreft, wat een gunstmaatregel is, en dat de verwerende partij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Te dezen wenst de gemachtigde deze gunst (onder meer) niet toe te staan aan de verzoeker “(g)ezien de ernstige strafbare feiten waarvoor hij veroordeeld werd en het actuele en ernstige gevaar voor de openbare orde”. Door erop te wijzen dat hij “geen enkel strafbaar feit meer heeft gepleegd gedurende bijna zeven jaar” weerlegt de verzoeker de vaststelling dat hij werd veroordeeld voor ernstige strafbare feiten niet. Daargelaten het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de gunstmaatregel van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de verzoeker weigert omwille van zijn vroegere veroordeling. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing ook nog op gewezen dat de verzoeker gebruik maakte van een alias om de autoriteiten te misleiden, wat de verzoeker niet betwist.

Een schending van artikel 9bis *iuncto* artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis *iuncto* artikel 43 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.2.3.5. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN